

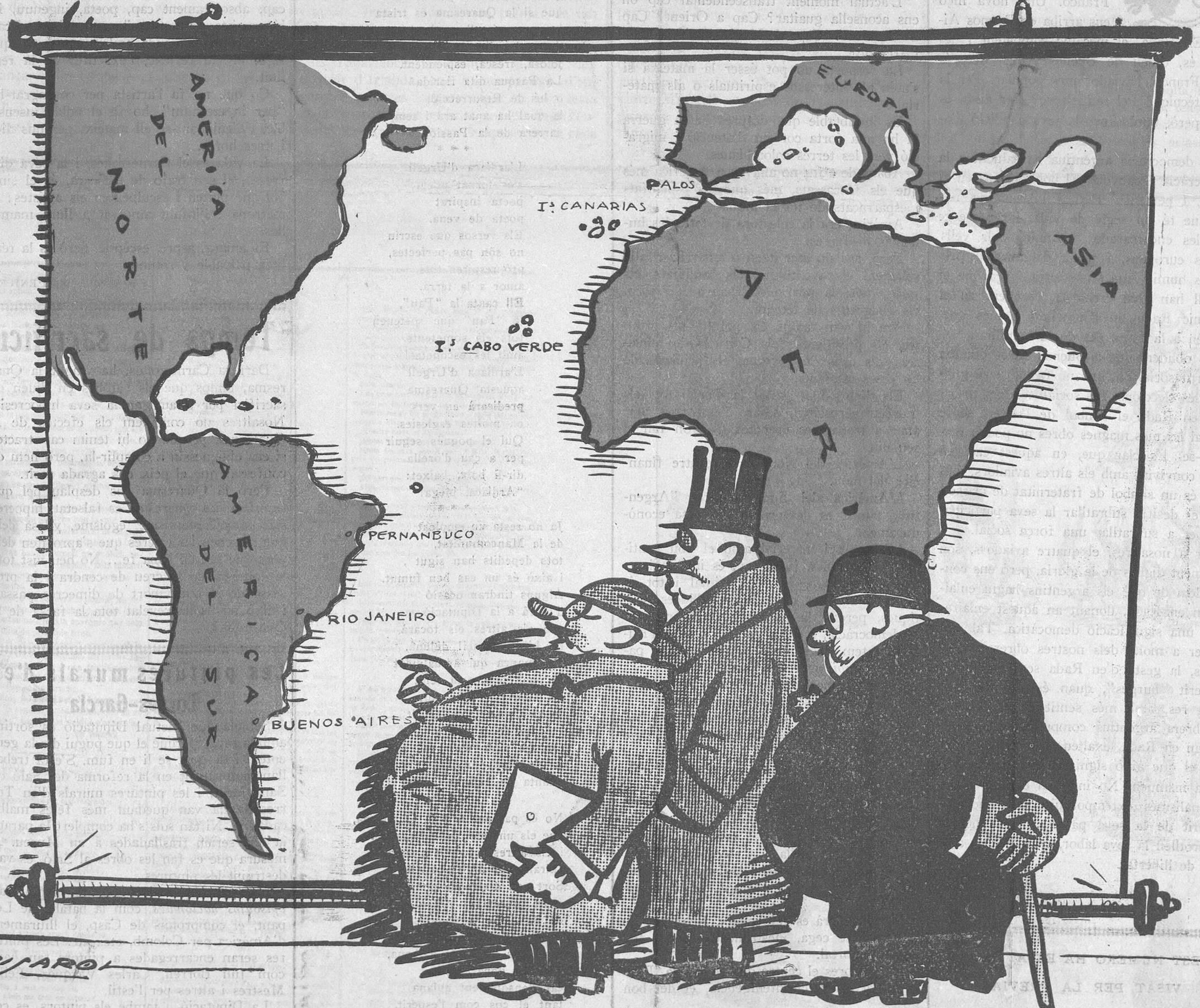
DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA
 Aquest número 10 cts. per tot Espanya
 NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
 TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

INFLUENCIES DEL RAID

—Almenys aquest raid ens haurà servit per aprendre geografia.
 Abans em pensava que l'Amèrica del Sud, era més cap al Nord.

Presos governatius

Encara hi ha presos governatius? Sí. Encara n'hi ha. No n'hi ha molts. No n'hi ha gaires. No n'hi tants com fa quatre o cinc mesos. Però, encara en resten alguns a les cel·les de la Model.

Ens deixarà la censura pregar per ells, demanar clemència al governador civil, al ministre de la Governació?

Les mares, les dones, els fills d'aquests desgraciats, li agrairan.

Nosaltres també el regradarem.

El governador i el ministre es deuen haver oblidat dels pocs xicotets detinguts per qüestions polítiques i socials que falta alliberar.

Fa poc es varen obrir les portes de les ergastules per als sindicalistes i anarquistes.

No hi havia motiu per a tenir-los tancats i foren posats al carrer.

Va ésser allò una reparació deguda, un acte de justícia.

Es foragità dels càrcers molts homes.

Però no varen sortir tots. La joia dels que se n'anaven va ésser torbada pel desconsol dels que havien de seguir en la gàbia.

No es podria ara completar el geste misericordiós, obrint de bat a bat el cancell de la presó i deixant anar als obrers que no han comès cap delictes?

Amb motiu de la gesta d'en Franco el rei ha atorgat un ample indult.

Seràn menys generosos el senyor Martínez Anido i el senyor Milans del Bosch?

L'altra lliçó

La hem extret una lliçó—de no gaire to oficial, naturalment—del raid d'en Franco. Una nova lliçó ens arriba de Buenos Aires. En Rada, el mecànic competent i heroic, és, diuen de Buenos Aires, després d'en Franco, l'aviador més popular. Per la seva tècnica? Pel seu esforç? Per això, és clar, però, també, per la seva condició d'obrer.

La democràcia argentina ha saludat a la democràcia espanyola. El poble es fa seu al poble. I per què? Perquè l'Argentina, nació que té un segle de vida, no posseeix aquelles encarcerades fórmules dels vells pobles europeus, i plena d'admiració pels homes humils que sense altra força que el treball han anat creant-la, reconeix en el mecànic Rada un d'aqueixos homes que arriben a la fama des de la humilitat.

No oblidem que a Buenos Aires domina el partit socialista, que no fa gaire va guanyar les eleccions. Els socialistes han trobat amb en Rada el símbol de l'obrer, sense el qual les més magnes obres no poden realitzar-se. És clar que, en aquest cas, en Rada convivint amb els altres aviadors, més aviat és un símbol de fraternitat de classes, però es desitja subratllar la seva participació, per a subratllar una força social.

Per a nosaltres, el quatre aviadors, són igualment dignes de la glòria, però ens congratulem de què els argentins hagin enlairaat an en Rada, donant an aquest enlairaament una significació democràtica. Tal volta, per a molts dels nostres obrers extremistes, la gesta d'en Rada serà una gesta d'esperit "burgès", quan és humana. No hi fa res, amb més sentit de la realitat, els obrers argentins comprenen que exaltant an en Rada, exalten al valor "obrer", i tot el que això significa. No fan política: la insinuen. No intenten exhibir internacionalismes extemporanis, sinó mostrar l'esperit de la seva pàtria, on els homes desenrotllen la seva labor, en mig d'un ambient de llibertat.

PARADOX

AQUEST NUMERO HA ESTAT

VISAT PER LA PREVIA

CENSURA GOVERNATIVA

La política de l'Atlàntic

Amb motiu del raid aeri dels aviadors del "Plus Ultra" torna a capficar-nos, a preocupar l'orientació internacional de la política espanyola.

Mancats d'idees originals, de fermes directives navals i intel·lectuals, hem de girar a l'albir dels aconteixements i de qui els mena.

L'actual moment transcendental cap on ens aconsella guaitar? Cap a Orient? Cap a Occident? Cap al Mediterrani? Cap a l'Atlàntic?

La resposta no pot ésser la mateixa si s'atén als interessos espirituals o als materials.

Es indubtable que després de la guerra hi ha una forta corrent d'atenció i migració vers les terres colombianes.

Abans de 1914 no anaven a Amèrica més que els fracassats, més que els espellifats i esparracats de tot el món.

Amèrica era la col·lectora de totes les humanes desferres.

Però, ara no aterritzen o amarritzen allà solament els aventurers, els bandejats, els sans-patrie, la púrria d'Espanya i d'Itàlia, els emigrants de tercera.

Ara hi van també els polítics, els artistes, els presidents dels Consells de ministres, els caps de governs, els prínceps de les cases regnants.

Els diners han passat la mar, i tots els que en necessiten, s'han d'embarcar per anar a trobar les orenetes d'or on fan el seu niu.

L'Amèrica del Nord és el centre financer del món.

L'Amèrica del Sud, sobretot l'Argentina, també es desenrotlla depressa econòmicament.

L'intercanvi material amb el nou continent està, doncs, justificat; és inevitable.

Ara com ara, fins l'espiritual i tot és desitjar, almenys al polític, el d'idees polítiques, perquè la llatinitat ultramarina és la democràcia, mentre que els llatins d'Europa estem degenerant alarmantment, patim de snobisme reaccionari.

De totes maneres, nosaltres—volem que consti—, estem sempre pel nostre mar.

Som clàssics, som mediterranis i no podem negar la nostra nissaga. La llum ve d'Orient.

El *mare nostrum* no és avui el mar dels diners, però és, com sempre, el mar de les idees. Era ahir el mar de Roma i de Grècia i és avui el de Rússia. És el mar de la Turquia republicana, del vell món musulmà que es renova. És el camí de Xina, de l'Indostà, dels països asiàtics que senten tremolor, dalé i fretura del ressorgiment.

El Mediterrà es rejuveneix. Nosaltres tenim una fe cega, inestroncable, en el seu destí immortal.

Li han pres el ceptre de l'economia. Però conserva el de la intel·ligència, el del bon gust.

Ha fugit l'or que cercava la nau de Jasó,

però ja tornarà. La civilització oscilla, no va de Llevant a Ponent, no segueix una trajectòria fatal.

L'Orient es desperta. Rússia, Xina, la Índia no trigaràn a redreçar-se, a demanar productes, maquinària, adobs.

L'Àsia, bressol de la humanitat, matriu de nacions, formiguer de pobles vencerà l'Amèrica erma i deserta.

I el llac tranquil dels filòsofs tornarà a ésser el mar agitada i remorosa dels marxants.

ANGEL SAMBLANCAT

QUARESMALS

Ja s'ha acabat el bullici: la Quaresma ha començat. No es pot fer cap estropici, no es pot dir cap disbarat. Cal allunyar-se del vici per a viure amb castedat. Com és temps de penitència la tongada quaresmal, el dejuni i l'abstinència observar a tots ens cal; res, paciència i més paciència ja hi estem fets; tan se vall

Set setmanes són molt llargues quan un no es pot divertir, set setmanes de Quaresma sembla que mai tinguin fi. Direu que els dies s'estiren... que no acaben de passar; i és perquè ens hi fixem massa, quan fóra millor pensar que si la Quaresma és trista i ens ompla d'avorriments, darrera ella ve la Pasqua joiosa, fresca, esplendent. La Pasqua dita florida o bé de Resurrecció, la qual ha anat ara i sempre darrera de la Passió.

L'ardíaca d'Urgell s'és tornat poeta; poeta inspirat poeta de vena.

Els versos que escriu no són pas perfectes, però respiren tots amor a la terra.

Ell canta la "Pau", la "Pau" que sostenen tots els sometents amb les escòpetes! L'ardíaca d'Urgell aquesta Quaresma predicarà en vers en moltes esglésies. Qui el pogués seguir per a çau d'orella dir-li baix, baixet: "Ardíaca, plega!"

Ja no resta un empleat de la Mancomunitat, tots depeditats han sigut, i això és un cas ben fumut. Alguns tindran ocasió d'entrar a la Diputació, però als altres els tocarà no hi ha remei! dejunà. No manca qui actualment ja penitència està fent, i fins qui d'estemordit es va donant cops al pit i l'acte de contrició remuga amb molta afició... Ai, la Mancomunitat, quanta de cua ha deixat!

No és pas per tots la Quaresma, que els uns menjaran bons talls i els altres, perduda l'esma, aniran fent molts badalls. Sort que dintre de pocs dies se'ns presentarà ocasió de dir i fer ximpleries en el ball de barraló. Això ens treurà la galbana, això ens donarà delit, car l'ensopiment aplanarà tant el cos com l'esperit.

Carnaval continua

El Carnaval i la vida són longitudinalment proporcionals. La vida, sempre, ha estat un Carnestoltes; sempre, com el zumbum de les abelles, ha repetit incansablement: "No me conoces, no me conoces. Sóc la vida". Tot l'any ens fa riure idiòticament. Siguin llurs calamitats, siguin llurs misèries, siguin llurs nafres, siguin llurs vicis...

Però, riem i riem, obrim la boca automàticament, i les mandíbules, com ales d'ocell fatigat, s'obren de bat a bat.

Tenim pels disortats, per les víctimes de la mateixa vida, pels naufragats, una frasse feta, una expressió de motllo, que diu: "Quant trista és la vida!" És cert; la vida és trista, però, també és acarnavalada, emmascarada, ridiculitzada. I és, la tristor, la pena, el ridícul, l'encaretament, que ens fa riure, que ens diu que Vida i Carnaval tot és u.

Els escultors i els pintors, en un excés de lirisme, amb demassia bucòlica, simbolitzen la vida, esculpint, forjant, pintant, una matrona i un infant amorrat a llurs mameles. És la seva ànima ingènua, que fa brollar de llurs escarpes i martells, plomes i pinzells, sols imatges místiques, aurioles i colors de rosa i blau-cels. D'una misèria, en fan fastuositat; d'una desgràcia, d'un fang negrós i pestilent, un sol o una joia rebomint de llum; d'un abort, d'una piltrafa humana, un infantament sant, com el de Jesús, ple de colors i ric de claror. Amb ells l'artista pot més que l'home. El realisme és adulterat.

Han fracassat i passen les generacions, i cap, absolutament cap, poeta, ingenuu, il·lús, artista romàntic, s'han atrevit, arriscat, a representar la vida amb un monstre que sigui el viu reflexe, l'exactitud de la realitat.

Ço que no fa l'artista per consagrar-ho "per in eternum", ho fa el poble insensible, ridiculitzant-se ell mateix, per uns dies i unes hores.

La vida és el Carnestoltes, i la seva disfressa, el seu trajo de màscara, és el símbol que pinten i esculpeixen els artistes: la matrona i l'infant amorrat a llurs mameles.

Es amarg, aspre, escèptic, però és la realitat palpable i rotunda.

FENICEX

Temps de sacrifici

Darrera Carnestoltes, ha vingut la Quaresma, temps que els catòlics en diuen de sacrifici per a amagar la seva hipocresia. Nosaltres no coneixem els efectes de la Quaresma, perquè no hi tenim cap tracte; si ens obliguessin a complir-la, però hem de confessar que el peix ens agrada molt.

Però la Quaresma ens desplaça pel que significa. La Quaresma és falsat, hipocresia, panxacontentisme, egoisme, vilesa dels que remenen les cireres que s'aprofiten dels pocs que són de bona fe... No heu vist tota la comèdia de la creu de cendra i la processó de la bona mort de dimecres passat, i això no us ha revelat tota la farsa de la Quaresma?

Les pintures murals d'en Torres-García

Sembla que l'actual Diputació es sortirà amb la seva, perquè el que pugui dir la gent entesa i de gust se li en fum. S'està treballant activament en la reforma del Saló de Sant Jordi, i les pintures murals d'en Torres-García van quedant més fetes malbé cada dia. Ni tan sols s'ha complert la paraula que serien traslladades a un Museu. A mesura que es fan les obres al Saló, es van destruint les pintures.

S'assegura que en el seu lloc hi pintaran episodis nacionals, com la batalla de Lepant, el compromís de Casp, el lliurament d'Amèrica per Colom, etc., etc. Les pintures seran encarregades a pintors tan bons com Juli Borrell, Carles Vázquez, Félix Mestres i altres per l'estil.

La Diputació, i també els pintors, es cobriran de glòria.

FLOK

AL RESTAURANT

—Ous «Plus Ultra»?
—No! Ja em comencen a atipar!

fred. En tenia tant, que ja no el podia resistir.
Un dia decidí acabar-ho. Agafà un revòlver per a suïcidar-se. I al moment d'anar a disparar, pensà:
—Matant-me faig un pecat, i aniré a l'infern. Així acabaré d'un cop el fred.

A Besalú tenen un alcalde tan seràfic que deixa petits als que han protestat de l'estàtua de l'Otero a la Plaça de Catalunya.

Ha suprimit el cinema per dos motius: un, perquè dona mals exemples; l'altre, perquè no tothom hi pot anar i no hi ha dret a aquesta

divisió de famílies. Es clar que el motiu principal és el primer, car l'home tem que algú no vulgui imitar als bandolers per les muntanyes de la Mare e Déu del Mont.
Creu també que els balls són dolents, i també els ha suprimit. Però aquest alcalde creu que segons la música són més dolents;

i tolera els balls amb piano, els amb orquestra no.
Aquest nou règim ha tingut la virtut de mostrar-nos els homes millors de cada poble.
El "Club Esportiu Catalunya" començarà ben aviat un interessantíssim curs teòric-pràctic de fotografia, a càrrec del gran intel·ligent fotògraf Adolf Mas. Constarà de cinc lliçons.
Aquest any el Carnaval ha estat bo. I els capellans, com en totes les festes bones, s'hi han divertit.
Darrera una careta no es coneix a ningú.
Hem descobert perquè tot Barcelona està esventrada, perquè es fan obres arreu arreu de la ciutat. Es que s'usa el ciment Romeu Freixa. No s'ha de deixar perdre l'ocasió. Amb un altre ciment, les obres no duren gens; i aquest Ajuntament és capaç de tot per l'interès de la ciutat.
I després tal vegada no hi hauria ocasió d'usar aquest ciment.

CORRESPONDENCIA

E. M. C.: Acceptades les vostres proses d'amor.—Un Xiquet de Valls: Sí, realment ens donaria massa feina; no podem admetre-ho.—J. R.: No hi ha res a fer, amb la vostra poesia; és massa llarga, ocuparia tota una pàgina.—Varis socis (Solsona): Tret dels versos setmanals de "Flok", no tenim costum de publicar poesies a LA CAMPANA DE GRACIA.—Sagristà sense feina: Bé. Penseu que tenim un gran excés d'original.—Fenicex: Molt bé el vostre tipus.—J. M. J. de B.: Molt noble el vostre escrit, però dubtem que ho publicarem; tindriem massa feina en corregir-ho.

pta LA CAMPANA y LA ESQUELLA del Oim, número 8

LO NOY DE LA MARE.

No ho fassis perquè s'esborra, y no puch flegir la carta
V
Tu me dius, sempre amorosa; estimam bé y seré tova. Estimam sempre! Ara hi corro. Ay, ay!, aquesta, estimulat
VI
Sempre m'juras que si t'heixo de pena mors l'endemà. Posemho a mans te vulgas. Quin t'hi jures que no ho fas?
VII
Perquè t'vaig enganyat un dia me dius que sò un miserable. Encara tinc quatre duros per tirar-els per la cara
VIII
Est estiu en un convent m'han dit, nina, que t'encabas. Si aquest estiu tu t'fas monja l'hivern que ve jo m'faig capa.
IX
Sempre me dius: Si tu m' deixas fessic enterrar, t'ho demano. Oh! T'ho ray... abiat ho has dit. Que t'penses que du poch sò?
X
T'entrego un cor plé d'amor y un ànima de fé plena. Dona!, Jo diria gracies! Si no tens modus, apremie.
LES PARENTS DE PARENTS.
Tinch d'omplir lo padró a veurer la criada.
—Noya, com te dius?
—Francisca, per servirte.
—Y qué mes?
—Què vol dir?
—Com se deya l'leupar.
—Anton.
—Y qué mes?
—No l'entench.
—Bo!, Com no deyan de casa teva?
—De casa m' deyan a cal Conco.
—Donchs pass Francisca Conco. May acabaríam. Vet aquí ts empadronaments.
—Que no ha vist lo monitor?
—Quin? Lo de primera ensenyansa?
—No.
—Lo de la Saia?
—Tampoch; vull dir lo barco de guerra que ha arivat.
—Jal.
—Que no ho sabias?
—Jo li diré, com no ha fet salva...
El Casabet. —El violon. —La correspondencia.
—No!, la correspondencia. Que s' de avuy?
—Si, senyor.
—Dom la de demà.
—Diu que ts francesos menjan carme de cavall?
—Si, senyora.
—U! Quin fàstich.
—No parli massa alt, que si s' feya moda...

A UN GANDUL SENSE OFICI NI BENEFICI, QUE HAVENT CRIAT TANTS DEUTES COM PODIA EN ESTA CAPITAL. SE N ANA AL CAMP DE TARRAGONA AB LO PROPOSIT DE FER NOUS INGLESES. ESCRIGUE L'AUTOR LO SEGUENT
SONETO.
Gandul desvergonyit, que te la campor Menjant y dormint sols en esta terra; Nulilat d'aquet món, cec a la esquerra. Que sols tens per ofici inventar trampas; Droppo en extrem, que en poch moments escapas La bossa del que, anant y prop teu, s'erra, Vísten a un altre lloch a fer la guerra. Que aquí ja sap tothom lo pas que estampas Per tu en lo món no mes hi ha una fena. Que es menjar sens fer res; y tu trampejas Y sempre treus menjar d'alguna mena. La sort dels que treballan may enveja. Pus ells duhen, per tu, gep, en l'esquena. Y tu ab l'esquena dreta to passejas. Un que n' porta gep
Demanen a D. Lluís Puigdal que ns dissimuli lo no haber continuat son nom en la lmina de las Modas. Quant escriurà tot sol no ns blivarem d'ell.
Moltas vegadas la massa bona sombra perjudica. Així li ha sucehit a D. Lluís buscant la sombra d' un Pittarra.
Un pagés anava a la plassa portant un gall d'aquells que fan caurer la baba als aficionats. Donà la casualitat que passà per davant d' un aucellista, y veient un lloro, preguntà quant ne volian. Vint duros, digué l' amo.
—Caratsus, contestà l' pagés, un aucellet tant petit vint duros, y jo dono aquet que n' fa mes de deu, per menos de quatre.
—Es que, company, aquet parla.
—Y bé, nostramo, aquet pensa.
Un inglés, acostumat a camigar pels Alps, tracti de obrir una academia de cossos difícils, y entre altres la de caminar per la phassa de S. Jaume y carrer de Jaume primer.
S' assegura que aquest estiu vindrà a Barcelona los Bufos madrilenyos.
—Y son bons?
—No m' en parli; miris, fins los cómichs en rahanon ab lo públich.
EPÍGRAMAS.
—Quin any mes dolent?
—Què ho sap?
—Sense cap, no s' fa res bo;
Cap d' any ja ha sigut...
—Pero...
—Què pot fer un any sense cap?
—M' agrada veurer pessebros; Lo senzill sempre m' es grat. Un n' hi ha ab aygua viva... foch...
—Quin senzill mes complèu!

La Vida al encant, juguins en un acte, de D. Pau Bunyegàs, va ser molt aplaudida en l'última funció que s' donà en lo teatro català. Lo autor fou cridat a la escena, pero no s' trobava en lo teatro. Los actors l' haurian fet a millor si no la baguessin tingut tan verda d' ensaigs, pero... de mes verdas se n' maduran.
—Quants anys té, Sra. Maneta?
—Trenta tres
—Pero dona de Déu, no diga això, si la seva noya fa set anys que s' casada.
—Y que? Jo m' vaig casar a dotze anys, la noya a tretze y... sumi.
—Que no pensa anar a la exposicio de Paris, senyor Rafael?
—No, senyor.
—Miris, que será molt bona.
—Ho diuen
—No hi posi dupte, miris la noya de casa estí brodant un mocador per enviarti.
Un d' aquets francesos que s' guanyan la vida ensenyant noys ab dos caps enganxats pel coll, gossos ab tres cús y bous ab sis potas, va anunciar, veient que la concurrencia escassejava, que esposaria lo producte d' un colom y una anguila.
Calculin si n' va arreplegat de badochs! La casa estava de ple a ple. Mes las horas passavan y l' francés no comparèxia, fins que per últim y en vista del soroll que s' armava, se presentà la seva senyora, dient que s' armava, se presentà la seva senyora, dient que per no privar als concurrents del espectacle s' mostraria los pares de la estranya, y los ensenyà lo colom y la anguila. Així passà en Fransa!
Sol·lució a las xaradetas del número anterior.
I. Deu-tor.—II. Jo-gui-nas
Sol·lució al geroglífich.
Qui s' espera, s' desespera.
XARADETAS.
I.
Es un arbre la primera;
Es vigilant la segona;
Prima y dos molt, la tercera.
Lo tot, es fruita molt bona.
II
Es la prima un animal;
Primera y dos fa l' pagés;
De prima y tres hi ha bastons
Ab puny de segona y tres.
Si a veurer un pessebre vas.
De segur que l' tot veuràs.
GEROGLÍFICH.
III XX SISÍ si si
En lo próxim número donarem las sol·lucions.
E. R.—Innocent Lopez.
Barcelona 1887.—Impremta de Nartís Ramier y Compañía, pasadizo de Escudellers, número 4.

Núm. 32.—Any II.

I. LOPEZ, EDITOR.

Dijomej 13 Janer 1887

PUNTS DE SUSCRIPCIO.
LIBRERIA ESPANYOLA
I. LOPEZ, EDITOR
Carrer Ampie, 26
y Rambla del Mitj, 20
BARCELONA
Lo Noy de la Mare se deixarà veurer cada semmana

PREU DE SUSCRIPCIO.
BARCELONA. PORTAT A CASA.
Trimestre. 6 rals.
FORA DE BARCELONA. FRANCA DE PORT.
Trimestre. 6 rals.
Un número suelto, 4 cuartos.
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.
Carrer Ampie, 26, libreria.

LO NOY DE LA MARE.

LITERATURA CATALANA.
Parlem un poch si os plau, de la literatura catalana que, segons nos s' desperta ab un vigor que es pressagi de llarga y robusta vida, mentres per altres es una cosa completament artificial, una flor criada en invernacle y que no pot exposarse al aire libre.
No falta qui ab real o afectat sentimentalisme compeix a los que escriuen en català, calcificantlos d' ingenis que s' evaporan en esforços inútils per cultivar un pedregal, lo que no poden trovar profit ni gloria.
Alguns poch n' hi ha que van mes lluny, y negan que l' català sia un idioma, y fins suposan que s' fan favor tractantlo de dialecte.
A aquets sols los demanarem que ns digan que es idioma y si arriuan a tant, tal volta en la mateixa definició trovarán la resposta que s' fa falta.
Diremlos dos, ja que segons sembla són poch y mal avinguts y ocupemnos del que diuen los altres.
Suposar que lo escriptor en català no pot dar profit ni gloria, si no es completament equivocat es al menos contrevetible.
Lo geni no té patria, no té un idioma especial, així l' que vulga ab tots s' fa entendre, ab tots es admirat. Què ha fet Minstral? en quin idioma escriguí Ausias March? Siga la obra bona, y prescindint del idioma en que sia escrita será universal, será apreciada y será eterna

En quant a que lo escriptor en català no pot dar profit, poch l' importa a qui no l' busca, mes suposant lo contrari, creuen los que això diuen que n' treurien més partit escribint en lo idioma oficial de Espanya? S' equivocan.
La literatura dramática es la que ls escriptors catalans cultivan ab mes preferencia, y que s' passa. Que tenen un públich numeros, que no troban dificultat en posar sas produccions en escena, que contan ab actors que treballan ab bon desij y conciencia, que tindrian si escribissin en castellà? Tot lo contrari. Que parlin aquells que fa anys que guardan sas produccions que no han pogut fer representar per mil causas de tots conegudas; que parlin aquells que han vist una composició admissible desairada per haver dat son vot en contra un d' aquets directors de escena que no tenen altre criteri per jutjar una producció que l' número de gestos estravagants que podran fer en lo paper que s' corresponguia; que no ben trist que l' ingeni bagí de ser jutjat per la ignorancia? No; la experiencia demostra que lo escriptor en català no perjudica al profit dels nostres actors, ans al contrari.
Deixem, des, arraconadas tolas las oposicions que hem dit; se feyan a la literatura catalana y veyam si aquesta té avuy tota la robustez que se li suposa.
Alguns tomos publicats de poesias catalanas donaren a entendre que teniam poetas; y de aquí nasqué la idea de resucitar los Jochs florals.

Llavors ferem oposició a aquet pensament, porque no creguerem que resuscitant antigualas, fent la comedia de celebrar cada any un certamen poètic en lo saló de vent s' arribés a resucitar, ó mes bé a crear de non una literatura, y molt menos que no estant encara formada se li donés vida conferint títols de mestres en gay saber, que tenen mes de ridícul que d' altra cosa.
Y en veritat, que no ns enganyarem de molt. Lo resultat dels Jochs florals ha estat ben petit, y fora del que els anomenan dia de la festa, en cap mes temps del any lo públich se recorda de que existissen poetas y poesias catalanas si altres ab traballs mes profitosos no ho recordessin.
Nosaltres apreciem molt la intenció que va guiar a los fundadors dels Jochs florals; saludem ab gust y de tot bon cor als autors de moltas poesias premiadas; pero no podem alabar la institució mes que com un entreteniment al qui dona cert aspecte ridícul aquest aire anticuat de que procuran rodejarlo.
Per sortir per la literatura catalana ha vingut un nou element que ha congregat al públich no una vegada cada any, sino cada semmana y li ha fet conèixer que l' català tenia bellesas que era tant bo com qualsevol altre idioma per fer sentir, y ha format un públich que cada dia es més numeros y mes entusiasta.
Aquet ha estat lo gran pas. Aris com may haviam sentit recitar fora del saló de vent cap composició dels Jochs florals, sentim tot sovint fins pel carrer recitar cossos de las comedias catalanas, y moltas expressions d' ellas